

Kontrolkomitéen

for »Føroya Social-Demokrat« afholder Møde paa Bladets Kontor Onsdag d. 7. ds. Kl. 8 præcis.

Lýsingar

mugu verða innsendar til okkara skrivstovu innan mánadag fp. kl. 10.

I Filmsbyen ved Stillehavet.

Bas-Sangeren Johannes Føns skriver om Filmens By:

Guld-Kyst-Linjens Tog løber overfyldte ind paa Los Angeles' Banegaard.

Som Grøshoppesværme vælter de ind over Englenes By, Lykke-ridderne, der søger Chansen paa de Kanter, hvor Filmens Guld spredes til alle Sider, og hvor Guld og atter Guld strømmer tilbage fra hele Verden, og Skarer af Nysgerrige, enten rige Folk, som vil tilbringe Vinterens sidste Maaneder i Los Angeles Solens gnistrende gyldne Straaler og i pirrende Nærhed af alle Filmens berømte Stjerner, eller jævne Turister, der for kort Tid vil se sig om, og som i mere eller mindre passende Afstand har til Hensigt især i Hollywood at studere Livet, det saa berøgtede Liv, som Filmen og Filmens Kunstnere siges at have af-født derude.

Guld-Kyst-Toget har, lige forinden vi nærmer os det forføjede Land, Englenes og Filmguldets By, som passende Optakt ført os gennem sande Paradis-Lunde, hvor Blomster pranger mellem Palmetræer, og hvor Solen faar de Tusinder af Appelsin- og Citron-træers gule Frugter til loddende at skinne og blinke os i Møde, som var de kæmpemæssige Guld dukker i en Aladdin-Vidunderhule.

Mindre tillokkende ser selve Byen Los Angeles ud, i hvert Fald de Kvartaler og Huse, vi passerer med Toget — det rivaliserende San Francisco er en Skønhedsaaenbaring ved Siden deraf — og lidet indbydende den Banegaard, hvor vi sættes af og fra hvilken hver enkelt af os starter sit Studie- eller Erobringstogt gennem Hovedbyen og alle de med den næsten sammenvoksede skønne Villaher, som Solen og Filmen kapper om at forgyldte, Hollywood, Beverly Hills, Culver City, Burbank og hvad de nu alle hedder.

Først var Hollywood alene Stedet, hvor Filmens Ateliers og Fabrikker havde til Huse. Berømt blev den lille idylliske Forstad med ét, og sammen med dens Ry steg dens Værdi. Filmen kastede sit Guld, skær over Hollywood, og Guld og

Guldets Indehavere strømmede til den.

Pragtfulde Palæer og vidunderlige Villæer skød op som Paddehatte baade i Hollywood og paa Højderne omkring den i Løbet af ganske faa Aar. Hvor meget Guld, der ofte rutedes med derude, og med hvilken Lüksus mange af disse Villæer eller Slotte indrettedes, kan man gøre sig Begreb om ved eksempelvis at betragte Brødrene Bernheimers Residens, Yamashiro, som ligger omgivet af de skønneste japanske Haver paa en af Hollywoods Højder med Udsigt til Los Angeles og alle de omliggende smaa Byer og til Stillehavets blaa Bølger.

I 1913 byggede de to Brødre Bernheimer dette japanske Hus og ofrede alene for at faa den grønne Høj, paa hvilken Huset ligger, omdannet til japanske Haver intet mindre end 2 Millioner Dollars (7—8 Millioner danske Kroner). Forøvrigt er det en dansk Mand, Gartner A. C. Ørum, der har »Æren af at have anlagt disse Haver, i hvis fortryllende Gange man føler sig hensat til selve det blomstrende Japan.

Den ene af de to Brødre Bernheimer, der ofrede alle disse Millioner paa at skabe et Stykke Japan midt i Kalifornien, er nu død, og Broderen havde saa smaa tænkt paa at sælge hele Ejendommen. Den skal bl. a. være tilbuddet nogle af de »Stjerner«, der som Gæster færdedes i Brødrenes pragtfulde Hjem, og ligeledes en af Filmkunstnernes Klubber, men endnu har dog ingen af disse turdet »blide paa« eller gabe over den rige Mundfuld. Selv for Filmens Folk kan noget være for dyrt. Desuden har de største af Stjernerne derude enten selv bygget eller købt sig pragtfulde Palæer, der, selv om de ikke har kostet saa meget som Brødrene Bernheimers og langtfra kan maale sig dermed i Pragt og Smag, dog nok vilde faa mangen europæisk Millionær til at blegne af Misundelse. Mange af disse »Stjerne-Palæer ligger omgivet af ret høje Mure for at sikre Privatlivet hos Filmens Store.

Thi de Nysgerriges Grøshoppe-

sværm, som lejrer sig omkring Ateliers og Opgagelses-Pladserne for at faa Lov at skue ind i Filmens forføjede Land, ligger ogsaa paa Lur udenfor Stjernerens Privatejendomme og barrikaderer disse for at faa et Glimt af de For-gydede at se og for at kige ind i det Allerhelligste — ind paa de Omraader, hvor Stjernerne forsøger at faa Lov at leve et uforstyrret Hjemmeliv i deres oftest knapt tilmaalte Fritid.

Thi dette er Sandheden om »Stjernerne« i al Almindelighed: at de lever deres eget rolige Hjemmeliv i de skønne Hjem, og at de overhovedet ikke har noget at gøre med det vilde Liv, som de sensa-tionsjagende Journalister først har fortalt om og faaet hele Verden til at tro paa, skønt de som den øvrige nysgerrige Grøshoppesværme som Regel kun lige fik loftet Næse-tippen over Hækken og Muren omkring Stjernerens Palæer — og in-tet saa.

Hollywoods Stjerner sværger næsten alle til den Leveregel, som Colleen Moore offentlig har opstillet som sit eget Livs Rettesnor, og som er den eneste, der muliggør, at man kan holde til det haarde Arbejde, det virkelig er som en Filmens Hovedkraft at agere foran Kameraet Dag og Dag ind. Og den Leveregel er: Staa tidligt op og gaa tidligt i Seng! — Tidligt om Morgenen begynder Arbejdet i de forskellige Ateliers, og tidligt su-ser »Stjernerne« af Sted i deres Automobileer ud til disse. Det er den eneste Vildskab, den eneste »Susen«, Stjernerne med Rette kan siges at være for-faldne til, det forcerede Tempo, hvormed de kører deres Vogne — selv om Tempoet saa nogenlunde svarer til det forcerede Atelier- Arbejde. Denne Automobilernes vilde Fart koster da ogsaa desværre aar-ligt adskillige Livet, og flere af Stjernerne er selv omkommet derved, saaledes som den unge sven-ske Kunstner Einar Hansson for nylig kørte sig selv til Døde paa en af Hollywoods Boulevarder.

For de store Skarer af Nys-gerrige, som kiger ind over Hæk-ken og Muren, og som tager Stæde udenfor de store Ateliers for mul-ligvis at faa et Glimt af deres Ynd-lings-Stjerner at se, er det en end-nu større Skuffelse, at de end ikke om Aftenen paa Restavrationerne kan faa Lejlighed til at komme de udkaarne paa nært Hold. Thi da disse som nævnt foretrækker Hjemmelivet, vover de sig kun

undtagelsesvis ud af deres Huler og hen i Lokaler, hvor de udsæt-tes for de Nysgerriges Beskuen og Tilnærmelser. Paa Café Mont-marte i Hollywood, det Lokale, som Journalisterne har slaaet op til at være Natlivets og de vilde Or-glers Hovedsæde, sidder de Aften efter Aften, Nat efter Nat, alle de mange Tilrejsende, for at studere Natlivet og for at se Stjernerne svinge sig i Dansen til det pragt-fulde Jazz-Orkestres Toner — for bestandig at skuffes, fordi de i Stedet for de rigtige Stjerner højt regnet faar de tilkomende at se. Det er baade Kvinder og Mænd i de forskellige Aldre, som med Forførelighed svinger sig derude paa Danse-Rotunden i Haab om at blive betragtet fra alle Sider og derved maaske »opdaget« af en af Filmens »Directors«, naar disse — som det kan hænde — gør Studier i Marken og gaar paa Stjernejagt. Blandt disse Filmledere — Instruktører vilde vi vist kalde dem herhjemme — findes der som bekendt flere Skandinaver, som har formaet at naa frem i aller-første Række mellem Amerikas mest berømte Autoriteter paa dette Omraade. Saaledes hører Svensker-ne Sjøstrøm og Stiller saavel som vore Landsmænd Sven Gadel og Benjamin Christensen absolut til Numer Et'erne blandt Direktør-erne i Amerikanernes Ateliers.

Og efterhaanden er det heller ikke saa helt faa danske Skuespil-lere og Skuespillerinder, som har faaet Foden indenfor i den ameri-kanske Filmsverden og som, selv om de endnu ikke som vor Lands-mand Jean Hersholt er naaet op i »Stjerne-Højden, hvor man søges af alle de store Filmsselskaber, maaske alligevel er godt paa Vej mod Stjernerne.

Men baade i Paramount-Selska-bets Forstue i Hollywood og i de mange andre Selskabers Vente-værelser i den lille idylliske By og ude foran Metro-Goldwyns prangende Borg i det fjernere lig-gende Culver City — et Kæmpe-Kompleks, der giver En Begreb om dette Selskabs Størrelse og Magt — og i den lille By Burbank foran »First National Studios«, inden i hvilke vor Landsmand Max Rée residerer som en højt skattet kunstnerisk Leder paa Dekora-tions- og Kostumetegnens Om-raade — alle Vegne sidder de og antichamberer og venter paa Chansen, som de tror og haaber maa komme, alle de mange Mænd og Kvinder af de forskellige Al-

dre og Nationaliteter — der er og-saa mange Danske iblandt, som nu har sat sig i Hovedet, at de vil til Filmen og helst have Del i dens gyldne Gaver.

Og nogle af dem faar det vel, naar de har Tid og Raad at vente, men endnu flere eller tydeligere sagt de fleste skuffes — paa sam-me Maade som de nysgerrige Tu-rister skuffes, som har villet stu-dere eller deltage i Hollywoods be-rømte og berøgtede Orgler og se »Stjernerne«, og maa drage bort uden at have set det fjerneste til nogen af Delene.

Men ogsaa mange af Vente-værelsernes skuffede Stakler gaar helt til Bunds derovre eller maa søge Arbejde ved hvadsomhelst for at klare Dagen og Vejen, om det da ikke lykkes dem for de sidste Penge at drage tilbage til Stedet, hvor de kom fra — bort fra »det forføjede Land«, hvor Solen for-gylder alt i Naturen, og hvor Fil-men forgylder nogle, men kun faa — meget faa af Menneskenes evigt mod Lyset og Guldets stræbende Børn. —

Og dog drager der bestandig Ka-ravaner ud mod Film-Byen Los Angeles, der lokker Menneskebør-nene til sig som Fyret Fuglene, og Togene læsser dem af paa Los An-geles' Banegaard, den evige Skare af Lykkeriddere fra fjærn og nær, ikke blot Skuespillere, Journa-liste, Forfattere, Malere, Fotogra-fer og alle de andre, som paa en el-ler anden Maade i Forvejen har »lugtet til« Film, Teater og anden Kunst, men ogsaa Arbejdsløse, Tjenestefolk, Kontorister og smaa Ekspeditrice, som drømmer om Chansen derude i Englenes, Stjer-nernes og Filmguldets By.

Og hvem véd: maaske er det ikke blandt de mere eller mindre pro-fessionelle, men netop blandt de sidste, blandt det jævne Folk, at den nye Valentino og en ny Gio-ria Swanson bliver at søge og at finde?

For denne gyldne Drøms Skyld, som næres i mangen en Kontorist og mangen lille Ekspeditrice Barm, er det vel ogsaa, at Guld-Kyst-Linjens Tog hver Dag løber overfyldte ind paa Los Angeles' Banegaard, mens mangen ung Mand og Kvinde i ængstelig For-ventning og usikkert Haab gen-nem Kupevinduet for første Gang retter Blikket mod det forføjede Land, hvor deres Livsskæbne maa-ske skal afgøres, ind mod Film-Byen Los Angeles.

Johannes Føns.

godt lide Dem. forsikrede hun for hun forsvandt.

Hun var næppe færdig med at spise, da Husets Frue traadte ind.

— Lad os gaa op i min Stue, her bliver vi stadig forstyrret. Hun tog en Hatteskæp i hver Haand, den unge Dame gjorde det samme; de to andre Æsker var nu tomme. Oppe i Stuen lyttede hun nu først ved ene Dør, saa ved den anden, og spurgte saa hviskende:

— Hvor mener De at gemme Halsbaandet?

— jeg har jo min Lomme... — Aa nej, det duer ikke. De maa have det paa Dem under Kjolen det er godt den er højhalset og naar De rejser, maa De smøge Kaabe-kraven op. De aner ikke hvad det betyder for mig at vide at Halsbaandet er i Sikkerhed. Det er det eneste jeg har at efterlade min lille Pige, hvis jeg skulde falde bort. Alt hvad jeg har ejer af Penge og Juveler har min Mand brugt til at holde

Godset i Stand. Godset er hans eneste Lidenskab, og for det har han ofret alle vore rede Penge. Vor Datter faar intet efter ham, og selv om Ralf er god mod hende, er den Tanke mig uudholdelig, at hun skal være overladt til en Mands Luner. Har hun Halsbaandet, kan hun jo sælge det og leve af

Pengene. Jeg stoler paa Dem. De har saadan et godt Ansigt.

Hun bøjede sig ned og smøgede Kjolekanten op. I næste Øjeblik var der mellem Hæn-derne paa hende et Væld af tindrende grønne Straaler. Den unge Dame gav et lille Skrig af Henrykkelse.

Skynd Dem, bøj Hovedet

saa nu er det gjort husk at smøge Kaabekraven godt op Nu gaar Toget snart. Jeg vilde gerne beholde Dem her en Stund, men det er bedst, De rejser straks. Jeg vilde være Dødsens angst for jeg hører, at de kommer af Sted.

Pludselig fo'r hun hen til Hatteskæpene; Miss Raven gav

sig til at rasle med Silkepapiret; Døren gled lydløst op; og Hu-sets Herre viste sig i Aabningen. — Skal Du og Carol paa den Visit, i talte om?

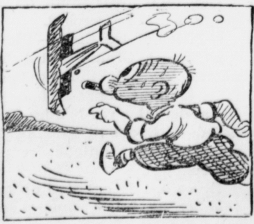
— Javist, nu har vi jo de nye Hatte at tage paa. Vi tager den røde Bil, naar den har kørt den unge Dame her til Stationen.

(Fortsættes).

Billigt og aktuelt Sommertelt.

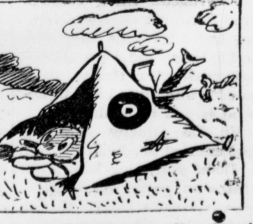
I køgende Hede stod vor Ven for-leiden og ønskede, at han havde et lille Telt. Da saa han pludseligt en Flyvemaskine. Paa Merkerne kunde han se, at det var en af Militærets.

»Bravo,« tænkte han, — »det kunde ikke have passet bedre. Naar det er en Militærmaskine, skal den nok snart nedlande. Det naaske an-turilgis paa en Prikl!

»Undskyld,« sagde Jens Amager til Flyveren, — »jeg tager lige lidt Lærred, nogle Pinde og Bærduner til et Telt, — det hele skal jo bare smi-des væk alligevel.«

Og saadan kan man altsaa faa sig et vandtelt Telt, bare man er saa heldig at være et Sted, hvor der pas-serer en militær Flyvemaskine.